

Manus, det talade kan avvika från det skrivna på några ställen.

Jag heter Björn Sundin och jag vet att en del tycker att jag är en idiot, det var ju folk som sa det till mig förr.

Då fanns det folk som hejdade mig när jag var på väg till skolan med sonen eller när jag var och handlade med barnen. Då, inför barnen, sa de sällan att jag var en idiot – men de agerade på ett sätt som visade att det var precis vad de tyckte. Det fanns de som trodde att jag cyklade för att jag inte hade körkort, det skrev de i alla fall i kommentarerna på NA. Och tydligen tror en del fortfarande att det var jag som skapade bilköer i Örebro, en del tycks tro att det till och med var min avsikt.

Numera behöver jag inte höra sånt och eftersom jag inte längre har några politiska uppdrag så behöver jag inte heller vara välartad, snäll och nicka när folk säger dumheter. Numera kan jag faktiskt kalla idioter för idioter och lyfta fram dumhet när jag ser den. För ibland betar ju du dig som en idiot. Jag också. Då och då betar vi oss alla som idioter ibland. Det ska jag prata om senare.

Dixie Chicks - Not ready to make nice

Jag heter Björn Sundin och under sju och ett halvt år var jag kommunalråd med ansvar för samhällsbyggnadsfrågor i Örebro. En del tycker att jag gjorde en massa bra saker för Örebros utveckling, andra tycker att jag förstörde Örebro. Numera behöver jag inte bry mig om vem som tycker vad, men nästan alla som kommer fram till mig numera säger snälla saker – en del säger till och med att de saknar mig i politiken, och det är ju roligt att höra.

I det här programmet ska jag prata om varför modiga ledare är så viktiga och om hur orolig jag är för att vi börjar få ett samhälle där dumhet belönas och där ansvarstagande är omodernt. Och så ska jag prata en del om mina upplevelser under de där åren som kommunalråd i Örebro.

Låten vi hörde nyss - **"Not ready to make nice" med Dixie Chicks** - gavs ut 2006. Den är en reaktion på det de utsattes för 2003 då de kritiserade Irak-kriget och president Bush och sedan utsattes för både mordhot och att deras musik slutade spelas på radio i delar av USA. Det de utsattes för var långt värre än det jag utsattes för och de behövde mer än 3 år för att gå vidare – 2006 var de inte beredda att förlåta. Jag vet att det är en bra idé att gå vidare och släppa det som varit. Så jag försöker fokusera på här och nu och vad som är viktigt framöver. Och jag har lärt mig oerhört mycket av det jag gick igenom.

*

Jag är egentligen ganska tålig och har hela mitt liv orkat jobba väldigt mycket. Jag har sovit för lite, och jag har stressat för mycket. Jag har insett efterhand att det där gör att man blir mer sårbar. Men det var inte arbetsbördan eller stressen som gjorde att jag tippade över kanten och till slut gick in i en utmattningsdepression våren 2017.

Mycket arbete, stress, sömnbrist och annat la grunden för utmattningsdepressionen, men det som till slut kastade ner mig i det svarta hålet var ensamheten, utsattheten och känslan av att inte få stöd. Jag lärde mig att jag klarar enormt mycket – men bara om jag känner stöd från andra. Om det stödet saknas, orkar jag inte. Nu har jag lärt mig det den hårda vägen.

Jag trodde inte att det var möjligt att vara så utslagen som jag var våren 2017. Jag – som alltid försöker vara rationell och balanserad - förstod inte anledningen till att känslorna satt utanpå kroppen och att jag inte orkade något. Men när jag sedan var sängliggande och bara grät insåg jag att det inte bara var att rycka upp sig. Det krävdes mycket, mycket mer. Och jag insåg att det var dags för en rejäl förändring. Jag förstod att jag var tvungen att sluta som kommunalråd. Det var tvunget att ske direkt.

Jag önskar att jag förstått allt det där några år tidigare.

Här är "Space Oddity" med David Bowie.

Jag har aldrig haft problem med att ta strider i frågor som jag tycker är viktiga och jag klarar att debattera och få mothugg. Jag står upp för mina åsikter och argumenterar för dem, men det bygger på att jag känner att jag har stöd – att någon täcker min rygg. Jag insåg att jag blir oerhört sårbar när jag känner mig utsatt och ensam. När jag inte känner att jag har stöd.

Jag orkade ta alla de där fajterna så länge Lena Rådström Baastad var min chef, så länge hon var kommunstyrelsens ordförande i Örebro. Vi pratade mycket och hon var noga med att kolla hur jag mätte, och hon visade alltid ett tydligt förtroende för mig. Och jag var helt lojal mot henne. Ändå blev det för mycket hösten 2015 och jag insåg att jag nog inte skulle klara utsattheten längre. Under några få månader nämndes jag med namn i mellan 30 och 40 insändare och förutom det i sociala medier, på Facebook och i andra artiklar.

Den stora tidningen, Nerikes Allehanda, gjorde vad de kunde för att skapa ökat engagemang i trafikfrågor – och hävdade att de bara återgav vad folk tycker. NA brydde sig inte ett dugg om vilka konsekvenser hatet och hetsen ledde till – de var nöjda med att de fick fler klick och mer aktivitet i sociala medier. Att de faktiskt sände live på webben från en avstängd gata är svårt att förstå så här i efterhand, men då var det tydligen höjden av bra journalistik.

Efter hösten 2015 skulle personangreppen mot mig komma att fortsätta. Vad sånt gör med en person förstod jag dock inte fullt ut förrän senare. För det skulle ju bli värre.

Jag hade egentligen bestämt mig för att jag inte klarade mer, att jag nog fick ge upp och börja planera min avgång. Men då berättade Lena Rådström Baastad att hon skulle sluta som kommunstyrelsens ordförande.

Det var fullt begripligt, Lena hade slitit mer än någon kan begära och sett till att både kommunen och det parti vi företrädde, Socialdemokraterna, hade börjat fungera bättre. Lena hade lagt all tid, och lite till, på att leda Örebro. Men det gjorde också att jag tvingades tänka om kring hur jag skulle planera min egen framtid.

Jag bestämde mig för att jag inte ville, eller borde, sluta samtidigt som Lena. Istället skulle jag skjuta min avgång något år framåt, så att jag kunde slutföra några av de projekt jag brann mest för, men också för att jag trodde att jag hade något att tillföra i kommunledningen genom att jag hade lång erfarenhet av politiken och kunde tillföra kontinuitet i den politiska ledningen. Och jag tänkte att kontinuitet var viktigt när Lena slutade, särskilt som kommundirektören slutade samtidigt.

Jag tänkte att det innebar att jag skulle kunna fortsätta ungefär som förut, men ta det lite lugnare.

Så blev det inte.

Nu ska vi höra Sveriges överlägset finurligaste textförfattare, Annika Norlin, sjunga om klimatkrisen och en ganska desperat räddningsaktion. Här är Säkert med Arktiska Oceanen.

[Annika Norlin/Säkert! – Arktiska oceanen \(intoning max 20 sek\)](#)

När Lena Rådström Baastad slutade som kommunstyrelsens ordförande blev allt värre. I diskussionen om vem som skulle efterträda Lena blev det klart att det fanns partikamrater som accepterat den bild som politiska motståndare skapat av mig. Det sas att jag var kontroversiell och tog för mycket strider. Det spreds en bild av att jag var en "konfliktpolitiker" – men nu krävdes en "samarbetspolitiker", sas det.

Att jag i stort sett alltid lyckades samla en bred majoritet bakom viktiga beslut, även om de var kontroversiella, valde man att bortse från. Den bild som satts av de som ville mig illa blev också den bild som en del partikamrater hade. Några av dem trodde jag – fram till dess – var mina vänner. Och när jag ville prata med ledningen för partiet om detta hände ingenting.

Jag förstod var bilden av mig som kontroversiell eller stridbar kom från. Andra partier hade intresse av att sätta en sådan bild. Att en del av mina partikamrater köpte den bilden gjorde att känslan av utsatthet och ensamhet blev mig övermäktig. En del av bilden av mig som kontroversiell kom ju nämligen av att jag tog strid i frågor som mitt parti och kommunledningen valt att driva.

Det var inte jag som kom på idén om att bygga en fullstor fotbollshall i Vivalla - den drevs av både moderater och socialdemokrater i omvalet 2011. Men jag stod upp för idén hela vägen från när vallöftet formulerades till dagen då projektet las ner. Oppositionen (och efter det media) valde snart att benämna fotbollshallen som "Sundins elithall". Jag fick rollen som den som drev frågan. En lärdom är att man inte ska acceptera den rollen så enkelt som jag gjorde.

En annan fråga var Örebros banbrytande vindkraftsatsning; att kommunen genom bland annat investeringar i egen vindkraft skulle bli helt självförsörjande på klimatsmart el. Från början var det inte en fråga som låg på mitt ansvarsområde men vi valde att ta konflikten och vi valde att jag skulle ta ansvaret för frågan. Det ledde till många fullmäktigedebatter, massor av insändare och mängder av annan debatt. Och oppositionen var tacksam för att kunna bygga på bilden om "Björn Sundin som konfliktpolitiker".

I efterhand har jag förstått hur uttalad taktiken från vissa oppositionspartier var: en högerpolitiker med tunga uppdrag uttalade inför andra partier att hans mål var att "ordföranden i programnämnden" (alltså jag) skulle behöva söka psykologhjälp. Han lyckades. Fast han fick god hjälp av annat och andra.

*

Tillsammans med några vänner skriver jag nu på en bok om psykisk ohälsa och ledarskap. Så här beskriver jag hur jag insåg att jag inte kunde fortsätta som kommunalråd:

*"När jag vaknade låg jag på golvet i hallen.
Jag förstod att jag låg utanför badrummet i 60-talshuset i Havdhem på södra Gotland
där familjen tillbringade julhelgen tillsammans med svärfar.
Jag förstod var jag var. Men inte varför jag låg där.*

Dagen efter förstod jag att jag svimmat när jag gått upp för att gå på toa mitt i natten. Då insåg jag också att det inte fanns någon återvändo längre: jag var tvungen att sluta som kommunalråd. Det var januari 2016 och i efterhand konstaterar jag att jag inte borde väntat så länge.”

Vi hoppas att den där boken kommer ut i höst eller i början av nästa år.

Jag borde slutat efter att jag svimmade av utsattheten i januari 2016. Men jag bet ihop och tänkte att det skulle gå att fortsätta ett tag till.

Våren 2017 gick det inte längre. Jag gick in i en utmattningsdepression som förändrade mig helt. Det var inte bara det att jag inte orkade något, att jag bara låg i sängen och grät. Det var inte ens det faktum att benen skakade och att jag knappt orkade sitta still. Jag märkte hur hela jag förändrades: hur känslorna plötsligt satt som fastklistrade på utsidan av kroppen, hur jag fick svårare att koncentrera mig och hur korttidsminnet försämrades. En del av det där har tagit år att hämta sig från – då och då är jag inte helt återställd än idag.

[Vi ses snart igen – Magnus Carlsson och David Ritchard](#)

Vi hörde ”Vi ses snart igen”, av och med Magnus Carlsson och David Ritchard

Jag har gått vidare. De som hatade och hetsade har jag släppt helt, även om jag kan lida med dem som drabbas av dem idag: för hetsarna har väl hittat någon ny att angripa. Det de där människorna framför allt behöver lära sig är att visa respekt för andra människor – och för andra människors kunskap.

Det hänger ju nämligen ofta ihop: föraktet för människor som inte är eller tycker som en själv kommer ofta hand i hand med förakt för kunskap. Forskningen visar också att de som är mest tvärsäkra på hur allt ligger till är de som kan minst.

Forskarna David Dunning och Justin Kruger har gett namn till en psykologisk effekt som innebär att den som är inkompetent inte förstår att hen är inkompetent. Kort sagt: de som överskattar sin kompetens mest är de som kan minst. Dunning och Kruger började jobba med att beskriva effekten efter att de läst om en bankrånare som blivit filmad under ett rån och när han greps blev förvånad över att han blev igenkänd: han hade nämligen smort in sig med juice i ansiktet och var övertygad om att han därmed blev osynlig på kameran i banken. Rånaren var alltså inte drogad eller så, han betedde sig bara korkat.

Ett påstående som var väldigt populärt bland dem som var argast på mig när jag var kommunalråd var att Örebros problem för trafiken var att vi inte har någon ringled för trafiken runt stan. Och det kan man ju tycka.

Det finns dock ett stort problem med det där resonemanget: Örebro ligger nämligen vid en sjö.

Det har gjorts försök att bygga den där ringleden. På 90-talet ville det stora högerpartiet, med stöd från mindre högerpartier, bygga en stor genomfartsled genom det vi idag känner som Oset-Rynningevikens naturreservat, med start vid Skebäcksbron och genom Alnängarnas koloniområde och ut mot motorvägen.

Idag är det nog få som sörjer att det projektet inte blev av, Oset-Rynningeviken vill vi ju inte vara utan. Att tänka sig en stor trafikled där istället för den fantastiska utsikten mot sjön gör ju nästan ont. Men nu lanserar andra partier istället att man ska bygga en tunnel under Hjälmarens för att skapa den där ringleden.

Det finns alltså goda skäl att skriva en bok om hur dumheten blev så spridd i det svenska samhället. Att bygga en tunnel under Hjälmarens skulle kosta enorma pengar, om det ens går med tanke på hur markförhållandena är. Det skulle dessutom förstöra stora naturområden.

Och det skulle inte ens lösa problemet: sanningen är nämligen att den mesta trafiken på E18/E20 genom Örebro - som man huvudsakligen vill avlasta - är örebrotrafik. En exakt siffra för hur stor del av trafiken på motorvägen genom Örebro som är örebroare på väg mellan olika delar av tätorten finns inte - så vitt jag vet - men när man räknade för några år sedan visade det sig att mellan varannan och var fjärde bil på motorvägen var örebroare på väg inom Örebro. Att då åka ut ur stan, genom en tunnel under Hjälmarens och sedan in på andra sidan är självklart helt orimligt.

Förutom då att det är ett helt orimligt dyrt projekt. Vet man mer om forskning kring trafik vet man att den typen av stora vägbyggen snabbt blir helt onödiga: all erfarenhet visar nämligen att de ökar den totala trafiken så att det blir ännu värre trängsel och mer trafik efter den nybyggda vägen. Men det kräver ju att man bryr sig om forskning, och det är som bekant inte alla som gör det.

Men inom politiken är såna där idéer numera helt rimliga. Och i den allmänna debatten är såna där idéer vanliga.

Det är inte bara bankrånare med citronjuice i ansiktet som betar sig korkat.

Kent - Idioter

Sveriges genom tiderna bästa rockband, Kent, sjöng Idioter.

Av flera skäl tycks kunskap, erfarenhet och fakta inte lika mycket värt längre. När man läser insändarsidor, följer debatten på Twitter och Facebook eller på andra ställen inser man att en förfärande stor del av befolkningen tror att de är experter på allt.

Under åren som kommunalråd hände det ofta att jag stötte på folk som verkligen var intresserade av saker, som ville veta mer.

Men dessvärre mötte jag ganska många som faktiskt inte accepterade några motargument. Du blir inte överraskad om jag säger att de ofta hade tvärsäkra uppfattningar om hur allt ligger till, de var liksom experter på allt de uttalade sig om.

Det hjälpte ibland inte alls att försöka förklara sammanhang eller fakta, och det spelade ingen roll om det fanns kunskap bakom de beslut som fattades.

Jag försökte dock alltid vara artig och trevlig mot folk, även om de inte brydde sig om fakta; om inte annat för att de var med och betalade min lön och att jag ville att de skulle förstå helheten.

Någon enstaka gång tappade jag humöret och avslutade telefonsamtalet eller diskussionen på mötet, men i regel försökte jag komma fram till något vi kunde vara överens om. Och jag försökte förklara att de frågor som kunde verka enkla faktiskt var ganska krångliga. För så är det nämligen.

Att en fråga är svår eller krånglig innebär givetvis inte att man inte kan ha åsikter om den. Men man bör vara noga med att skilja på kunskap och åsikter. Jag kan exempelvis tycka att fler övergångsställen skulle kännas tryggare, men de som vet mer i frågan berättar då för mig att övergångsställen faktiskt inte ökar säkerheten – även om det kan kännas tryggare – utan tvärtom ökar risken för olyckor. Om man inte också bygger om trafikmiljön runtomkring så att bilarna sänker hastigheten av andra skäl så är övergångsstället inte så effektivt. Skylten med övergångsställe och ränderna på gatan är alltså inte det som skapar verklig säkerhet.

Bäst blir det så klart om man har åsikter om viktiga frågor, och utgår från den kunskap som finns. Men som vi sett i spåren av Corona-krisen verkar det där med att utgå från kunskap inte vara så viktigt längre.

Nu kan en nationalekonom eller en statsvetare vara tvärsäkra experter på hur smittspridning fungerar och hur ett samhälle bäst skyddar sig i kris.

Jag påstår självklart inte att nationalekonomer och statsvetare saknar kunskap om det, kanske har de läst på om ämnet, men det är ändå märkligt hur samma personer alltid tycks vara experter på allt.

Min grundinställning är att det är bra att lyssna på dem som har utbildning eller erfarenhet på ett område innan man tvärsäkert uttalar sig. Och det gällde faktiskt även när jag var ansvarig politiker: jag litade på den kunskap andra gav mig, min uppgift var oftast att göra avvägningar mellan olika mål och olika kunskapsområden. För ibland krockar ju kunskapen på ett område med kunskapen på ett annat, och då måste någon avgöra hur man ska balansera det.

Jag är inte helt säker på att den svenska NHL-målvakt som för några månader sedan skrek ut på Twitter att Sverige hade helt fel strategi för att bekämpa Corona-krisen står fast vid sitt uttalande nu. Idag är USA ett av de länder som drabbats allra hårdast.

Hockeymålvakten hade givetvis inte någon som helst kunskap till grund för sitt uttalande. När han fick mothugg av någon som frågade om detta skrev han:

”Kunskap... man kan väl vara logiskt...”
Han skrev så, det var alltså inte jag som la till.

“Take Back the Power” - The Interrupters

Det var “Take Back the Power” med The Interrupters – som var ledmotiv till dokumentären om Hillary Clinton. Jag ska återkomma till henne, hon är nämligen ett väldigt bra exempel på att kompetens och ansvarstagande är provocerande för en del.

Jag tror - att det är en bra idé om våra beslut i samhället baseras på vad vi faktiskt har lärt oss genom århundraden och årtusenden. En unik sak med mänskligheten är nämligen att vi kan föra vidare kunskap även teoretiskt. Vår hjärna är så unikt skapad att vi kan berätta för andra om vad vi lärt oss, så att andra inte behöver göra samma misstag.

Det är det där som gör att vi har kunnat skapa de mest avancerade och moderna samhällen som någonsin funnits. Vi har hittat ett sätt att snabba på utvecklingen och spara massor av människoliv.

För tusentals år sedan gjorde någon fel vilket innebar att hen dog – och inte förde vidare sina gener – medan en annan gjorde rätt och överlevde och fick barn, barnbarn och barnbarnsbarn. Det kallas evolution och har gjort människor till en art som kan föra vidare kunskap.

Därför är det oroande att värdet av kunskap numera förringas. Det är sånt som gör att USAs president kan uppmana folk att dricka rengöringsmedel. Det är sånt som gör att galningar blir presidenter och ledare runtom i världen. Och det är sånt som gör att de som vet något om något, hellre håller tyst än att berätta om sin kunskap.

Min kommande bok handlar om det jag kallar ”hur svårt kan det vara samhället” – om hur alla blev experter på allting.

Och ifall ni undrar: jodå, jag har fått göra upp med en del saker hos mig själv. Jag har slutat säga ”hur svårt kan det vara att få ett tåg att gå i tid?” – för det är ganska svårt. Jag har slutat säga: ”hur svårt kan det vara att sparka rätt på en liggande boll om man övar hela dagen?” – för det är inte så lätt.

Och jag tycker att kunskap, fakta och erfarenhet ska prägla politik och ledarskap också.

Men det är inte så lätt: i dessa tider blir man inte alltid populär genom att hävda kunskap och erfarenhet eller att visa förtroende för de som är experter.

Som ledare ska man dels stå upp för kunskap och erfarenhet – och ibland innebär det att man får ta strider för andras skull. Jag vet det mycket väl. Om stadsbyggnadskontoret presenterar kloka förslag som leder till beslut som i stort sett alla är överens om så är min uppgift som ledare att stå för de förslagen – även om det är jobbigt när den största tidningen sätter mitt ansikte på första sidan med texter som i princip uppmanar folk att kasta skit.

Om jag som ledare inte står upp för den organisation jag företräder kan jag inte leda den. Och som ledare ska jag stå för helhetssyn och utgå från kunskap och fakta. Dessutom ska jag som ledare stå upp för det jag och mitt parti tror på, och jag ska försöka engagera fler för de vägval vi gör. En ledare måste brinna för något och man måste vara ärlig mot sig själv. Och mot väljarna.

Det gör att man kan skapa bredare överenskommelser, som överlever länge och som är avgörande för en stad som Örebro. För att kunna kompromissa måste man nämligen veta vad som är viktigast, och vad man kan släppa för att så många som möjligt ska kunna bli nöjda. Nuförtiden är det många som tycker att det där är grått och tråkigt, men de mest framgångsrika politikerna och ledarna har alltid tydligt stått för någonting – men samtidigt förmått kompromissa i förhandlingar så att förändring genomförs.

I dokumentären om Hillary Clinton, som fortfarande går att se på SVT Play, säger Hillary så här:

”En del medarbetare sa att jag borde lova gratis college, som Bernie.”

”Nej jag tänker inte göra det, sa jag. Man bör vara uppriktig mot människor, inte stryka dem med hårs. Det gör mig till en inte helt idealisk politiker”

” min ansvarsgen är en black om foten. Det har jag sagt länge. Jag gillar inte att säga sånt som jag vet är osant. Jag gillar inte att lova sånt som är ogenomförbart. Jag avskyr det.”

Jag har skrivit en bok om mina år i Örebro-politiken som heter "Samhällsbygge pågår" – jodå, den finns i bokhandeln! Där skriver jag om min syn på politiskt ledarskap.

Jag läser ur den:

"Det är också viktigt att vara medveten om att medborgardialog inte är att hålla med den som pratat senast. I Henrik Berggrens biografi om Olof Palme beskrivs hur Robert Kennedy, liksom Palme, vågade säga rätt saker till fel personer". Det är en bra målsättning. Att våga gå till ett ockuperat kårhus och argumentera för balans och medelvägar är lika viktigt som att vara konsekvent och säga samma sak till alla."

"Det där är lättare sagt än gjort. Politiker vill bli omvalda, och få många röster. I en del av de sammanhang där du står för din åsikt eller partiets linje kommer du inte att bli populär. Det finns gott om samtal om kontroversiella frågor där du inte bör räkna med att få en enda ny röst.

Å andra sidan är alternativet omöjligt. Om du säger olika saker till olika människor kommer du förr eller senare avslöjas; antingen i granskningen innan ett val eller när du väl ska ta ansvar för dina förslag efteråt. Dessutom kan politiker vinna röster på att rakryggat ta debatten och stå för sin åsikt."

Prince – Controversy

Controversy från 1981, med en 23-årig Prince som skrev alla låtar, producerade, sjöng och spelade alla instrument. Om inte annat inser man sin egen litenhet: när jag var 23 var jag inte riktigt riktigt bra på något särskilt, då behärskade Prince ett tjugotal instrument – förutom allt annat... I min värld kommer ingen artist, någonsin, bli större än Prince.

På min anslagstavla i kommunalrådsrummet i rådhuset satt ett citat av Rosa Parks, kvinnan som blev känd för att hon vägrade lämna sin sittplats på bussen till en vit man och som blev en symbol för kampen mot USAs raslagar.

"Stand for something or you will fall for anything. Today's mighty oak is yesterday's nut that held its ground."

"Om du inte står för något kommer du falla för allting."

Och ja: det där har gjort ont.

Men vad är poängen med att vara ledare om man inte vågar ta striden för det som är viktigt? Jag vill inte ledas av människor som är ängsliga och inte vågar ta strider för det de vet är rätt, det de fått i uppdrag av väljarna att göra eller det som behöver göras utifrån kunskap och erfarenhet. Och jag tror faktiskt inte att jag är ensam: jag tror att de flesta tycker att ledare ska våga ta fajten när det behövs. Och att vi är beredda att rösta på dem om de gör det.

Jag hade en pepp-mapp med hejarop när jag var kommunalråd. Så här skrev en man som jag haft jättemycket hårda diskussioner med, på tuffa möten och annat:

"Du är bra, Björn Sundin. På riktigt. Även om jag inte håller med dig i den här frågan" ... "så har du hela tiden stått rakryggad och svarat på frågor. Om jag hade röstat i kommande kommunalval hade du fått min röst. Men vi flyttar härifrån snart. Hoppas du får en fin sommar!!!"

Jag har fått fler såna återkopplingar, och inga gläder mer. Eller gör mig mer stolt.

Det finns de som tycker att jag tog för många strider och det gjorde otroligt ont när en del av mina partikamrater köpte den bild som sattes av politiska motståndare som ville skada mig.

Men jag vet att de politiker som ville samarbeta tyckte att jag var lätt att samarbeta med och jag vet att jag lyckades kompromissa och få brett stöd i de flesta frågor – även i de frågor jag brann mest för. Så jag vet ju att jag gjorde en del bra.

Att Örebro under några år byggde mest bostäder i landet (per invånare), att vi utsågs till årets friluftskommun nästan varje år, att vi fick pris för att vi byggde fint och bra och mycket annat gjorde mig stolt över att få vara med i ledningen av Örebro. Men jag är lika glad att jag nu lämnat.

Idag säger de flesta som kommer fram på stan snälla saker. En del frågar om jag kan tänka mig att komma tillbaka till politiken, och jag säger alltid samma sak: "man ska aldrig säga aldrig - för tvärsäkert är ofta riskabelt - men jag saknar inte politiken ett dugg, jag vill verkligen inte tillbaka in i hetluften och har inget som helst behov av att ta några nya politiska uppdrag."

Jag är glad att ha lämnat. Jag skulle aldrig våga skriva en så vass bok som den jag skriver just nu om jag fortfarande hade politiska uppdrag. Ni får väl läsa när den kommer ut efter sommaren, och avgöra om jag är för elak mot dumhet och självutnämnda experter. För all del - vill ni läsa innan den kommer ut så kan vi fixa det också. Hör av er på bjornsundin.se eller i sociala medier.

Den fantastiska musik som spelades i programmet har jag samlat i en lista på Spotify, sök bara på Björn Sundin eller följ länken via www.bjornsundin.se
Via bjornsundin.se kan du också höra av dig, om du undrar något, om du vill provläsa min kommande bok eller få tag på min förra bok.

Man ska ofta akta sig för att övertolka andras låttexter.

Men med det sagt: den upplevelse som Millencolins Nikola Sarcevic [charchevich](#) beskriver i låten E20 Norr känner jag väldigt mycket igen mig i. Nikola berättar sin personliga känsla att lämna sin hemstad, Örebro - eller Örat i låten - för att söka sitt liv någon annanstans. Jag kan känna igen mig i den tanken.

Tack för att du har lyssnat, tack för att jag fick låna en timme av din sommar och ditt liv. Ta hand om dig och de dina och ha en fantastisk sommar.

Här är Örebros stolthet, Millencolin, med "E20 Norr"

[Millencolin - E20 norr](#)